

Homilija na Misi posvete ulja

Katedrala, Veliki četvrtak, 2. travnja 2015. godine.

Liturgijska čitanja: Iz 61,1-3a.6a.8b-9; Otk 1,5-8; Lk 4,16-21

Predraga braćo biskupi, prezbiteri i đakoni,
dragi redovnici i redovnice,
bogoslovi i sjemeništari,
redovnički kandidati i kandidatice,
braćo i sestre u vjeri!

1. Sve vas, draga braćo i sestre u Kristu, radosna srca pozdravljam. Danas, na dan kada je Gospodin Isus dao Crkvi Euharistiju i ustanovio svećeništvo sabrali smo se u ovoj našoj katedrali da zahvalimo Bogu na njegovu neizmjernom daru. U središtu današnje liturgije posveta je svetih ulja. Svi mi kršćani, pomazani svetim uljem, povezani smo s Kristom Božjim pomazanikom i suobličeni s Njime u zajedništvu Presvetoga Trojstva.

2. Draga braćo biskupi i prezbiteri, dijecezanski i redovnički, zahvaljujući na ovom zajedništvu, odajem vam priznanje što tvorite Prezbiterij Crkve zagrebačke. Lijepo je biti sa svojim svećenicima. Kao vaš nadbiskup osjećam vašu dobronamjernost, osjećam da ste mi blizu usprkos mojim ograničenostima. Nadam se da i vi osjećate poštovanje koje gajim prema vama, svakome od vas, kao vaš nadbiskup, brat i prijatelj u Kristu. Danas, na Veliki četvrtak, čestitamo jedni drugima Dan našega svećeništva. Ovom prigodom, javno pred narodom Božjim, očitujem vam zahvalnost i potvrđujem povjerenje u vas, svoje svećenike.

Hvala vam za sve što činite kao svećenici, kao pastiri duša. Zajedno s nadbiskupom i našim pomoćnim biskupima dijelite radost i odgovornost za narod Božji drage nam Zagrebačke nadbiskupije. Možda ih je malo koji vam zahvale za ono što, iz dan u dan, svaki dan činite. Možda ih nema puno koji primjećuju to vaše svakidašnje predanje, vašu požrtvovnost kojom se posvećujete svojim zajednicama ili drugom poslanju koje u ime Crkve vršite. Sve izgleda tako redovito, normalno, a ipak iza svakog poslanja je osoba koja se odazvala Božjem pozivu i slobodno odlučila biti Kristov svećenik te spremno vršiti svećeničku službu na slavu Božju i dobro ljudi. To vi svojim životom i službom ponavljate i potvrđujete svaki dan.

I mi svećenici nosimo svoje ograničenosti i prepoznavamo svoje pogreške, kao i svi ljudi, nitko ih ne niječe. Međutim, s Božjom milošću nastojimo si pomoći i želimo se trajno popravljati. To ne slabi naše pouzdanje u Onoga kome smo povjerovali, dapače učvršćuje nas u želji i nastojanju da sve više budemo svećenici po Srcu Isusovu. To je čežnja koja neprestano boravi u našim srcima.

Evandjelje današnje mise podsjeća nas da smo i mi posvećeni pomazanjem Duha Svetoga da bismo nosili radosni navještaj siromasima. Radi se o Božjem milosrđu koje s Isusova križa silazi na zemlju kako bi čovjeka oslobodilo od ropstva grijeha, izvora svakog siromaštva, zarobljenosti, nepravde i slijepila. Božje milosrđe nas u zagrljaju ljubavi vraća Bogu u zajedništvo Crkve da ne bismo ostali sami. Prorok danas govori o radosnom navještaju koji sve ožalošćene tješi uljem radosti da bi pjevali pjesmu zahvalnicu. Stoga se u vjeri unaprijed radujemo izvanrednoj Svetoj godini Milosrđa, koju nam je najavio papa Franjo.

3. U ovoj prvostolnici okupljen je sada kler Zagrebačke nadbiskupije, i dijecezanski i redovnički, kler ove partikularne Crkve, koji svoje poslanje vrši u svojoj konkretnosti kojom je obdarena i obilježena ova, s ponosom ističemo, Stepinčeva nadbiskupija. Ovo je Stepinčeva Crkva, to je naše posebno obilježje, to je naš ponos i obveza, to želimo iz dana u dan sve više živjeti i svjedočiti.

Upravo iz ove prvostolnice, koja čuva zemne ostatke blaženoga Alojzija, na prvi korizmeni petak, 20. veljače ove godine, počeo je po našoj Nadbiskupiji molitveni hod sa Stepincem pod geslom: *Blaženi Alojzije Stepinac – nada među nama*, koji je popraćen izvanjskim znakom njegove prisutnosti, relikvijama blaženog Alojzija, koje se nose od župe do župe.

Drago nam je ustvrditi da u tom hodu blaženi Alojzije na čudesan način okuplja svoj narod po našim crkvama. Hod sa Stepincem je »ponajprije poziv na molitvu za zagovor, za snažniju vjeru, sigurniju nadu i gorljivu ljubav u našim župnim zajednicama, ali to je i prigoda da pobliže upoznamo toga našega svetog Pastira; da nam postane bližim i da u Njemu otkrivamo svjetlo i nadahnuće za svoj životni poziv, za svoje dvojbe i iskušenja« (Homilija, 10. veljače 2015.). Sabrani po našim župnim zajednicama, u znaku blaženog Alojzija, utječemo se njegovu zagovoru kod Boga ustrajno moleći i za njegovo proglašenje svetim. Taj blagoslovljeni dan njegove kanonizacije kao Crkva zagrebačka željno iščekujemo.

4. Draga braćo svećenici, zajedno s blaženim Alojzijem stavljamo svoje pouzdanje u Boga. In Te, Domine, speravi! U Tebe se, Gospodine, uzdam, o da se ne postidim nikada! (usp. Ps 31,2). Pouzdanje u Boga ne dopušta nam da se ikada obeshrabrimo. Subraćo u svećeništvu, i unatoč našim nedosljednostima, nesavršenostima i pogreškama, nemamo pravo obeshrabriti se i klonuti duhom. Trebamo se kajati za svoje grijehе i oplakivati ih, trebamo činiti pokoru za obraćenje, ali uvijek trebamo biti puni pouzdanja u Božju ljubav. Kao svećenici i mi smo slabi ljudi, ali istodobno ljubljени od Boga i izabrani od Krista.

Draga subraćo, ne obeshrabrite se ni kad doživite nezahvalnost ili nerazumijevanje. Znamo da ne trebamo čekati priznanje ljudi, ne radimo za to, jer bismo već na zemlji primili svoju plaću (usp. Mt 6,5). Ali Gospodin nam ne zabranjuje osjetiti radost kad nas netko pohvali, ili nam iskaže priznanje i za to smo mu zahvalni.

5. Potičem vas nadalje, draga braćo svećenici, da se ne obeshrabrite ni pred izazovima današnjeg vremena. Za nas je ovo najbolje vrijeme, jer ovo je vrijeme u koje nas je Providnost pozvala i postavila da nešto lijepo i dobro učinimo u suradnji s Božjom milošću koja neće izostati. Ako smo s Bogom, uvijek smo u dobrom društvu. Svako vrijeme ima svoje izazove, a izazovi uključuju i milost. To je put kršćanske nade. Naše pastoralno djelovanje treba uvijek biti ispunjeno kršćanskom nadom, ono treba biti na putu nade. Na tom putu pred nama ide Isus. On nas čeka, očekujući našu svećeničku gorljivost, oduševljenje i predanje za Božju stvar.

Braćo svećenici, pozvani smo u svemu tražiti volju Božju. Kako to ispuniti kad smo iz dana u dan opterećeni raznim dužnostima, traženjima i očekivanjima koja se često mora brzo rješavati? Kako usred mnoštva želja i raznolikosti potreba sačuvati mir srca i sabranost duše da se ne izgubimo u bezbroj stvari? Kako u susretima s vanjskim djelatnostima sačuvati uravnoteženost svoga unutarnjeg života?

»Prezbiteri ga mogu izgraditi tako – kaže Koncil – da u obavljanju svoje službe slijede primjer Krista Gospodina, kojemu je bila hrana činiti volju onoga koji ga je poslao da dovrši njegovo djelo... Prezbiteri će, dakle, postići to jedinstvo svojega života ako se povežu s Kristom u priznavanju Očeve volje i u darivanju samih sebe za stado koje im je povjereno... Oni će u samom izvršavanju pastoralne ljubavi naći svezu svećeničkog savršenstva... Ta pastoralna ljubav proistječe najviše iz euharistijske žrtve, koja je stoga središte i korijen čitavoga prezbiterova života, tako da svećeničko srce nastoji primijeniti na sebe ono što se zbiva na žrtveniku. To se, pak, može postići samo ako sami svećenici molitvom sve dublje prodiru u Kristovo otajstvo« (PO, 14). To je prema Dekretu o službi i životu prezbitera središte jedinstva našega života i poslanja.

6. To je i središte našega svećeničkoga zajedništva za koje u ovoj Euharistiji posebno molimo radujući se i novim svećenicima koji su po svetom ređenju od prošlog Velikog četvrtka priključeni Prezbiteriju Zagrebačke Crkve. To su ovi inkardinirani dijecezanski svećenici, prošlogodišnji mladomisnici: Tomica Božiček, Josip Čulig, Boris Jozić, Ivan Lastovčić, Matej Petrić, Ivan Vučak, Ivan Zovko.

Radujemo se njima kao i đakonima koji se pripremaju za primanje reda prezbiterata i preporučujemo ih u molitve svega Božjeg naroda.

Na današnji se dan kao i svake godine, u molitvama spominjemo naše pokojne braće svećenika, dijecezanskih i redovničkih. U zajedništvu nebeske i zemaljske Crkve, danas posebno molimo za našu preminulu braću od prošlog Velikog četvrtka, a to su: vlč. Valent Vuk, vlč. Rudolf Komerički, mons. Marijan Radanović, preč. Stanislav Vitković, vlč. Vinko Sedlaček, preč. Stjepan Mlinarić. Preporučujemo ih Božjem milosrđu i zahvaljujemo za njihovo svećeničko služenje u našoj Nadbiskupiji.

Molimo u ovom slavlju za našu braću koja iz različitih razloga sada nisu s nama, a posebno za braću koja su svojom bolešću pridružena križu Gospodinovu. Molimo Boga i za subraću koja se nalaze u različitim poteškoćama, kao i za onu koja su posustala na putu svećeničke službe te više nemaju snage obavljati svoja svećenička obećanja.

7. Draga braćo svećenici, u iščekivanju radosnog dana crkvene proslave blaženoga Alojzija, radujemo se i skorom početku zasjedanja Druge sinode Zagrebačke nadbiskupije o čemu će, u neposrednoj organizacijskoj pripremi, biti više riječi narednih mjeseci.

Sve vas pozivam da u zahvalnosti pred Bogom često ponavljamo pričesnu antifonu današnje mise: »O ljubavi tvojoj, Gospodine, pjevat ću do vijeka; od pokoljenja do pokoljenja usta će moja obznanjivati tvoju vjernost«. Nikad ne prestanimo zahvaljivati Isusu Kristu koji nas je pozvao u svećeništvo, obnavljajući svoje pouzdanje u Božju dobrotu. Ustrajno molimo Gospodina da pošalje radnike u svoju žetvu.

A vas, predragi vjernici, pozivam da svoje svećenike pratite postojanom molitvom i kršćanskom ljubavlju da bi mogli vjerno izvršiti poslanje koje im je Krist povjerio. Neka nas sve prati nebeski zagovor Blažene Djevice Marije, Majke Isusove i Majke naše. Amen.